

In de kwantumfysica heeft geen enkel object een vastgestelde positie, tenzij er sprake is van interactie met iets anders. Alsof de dingen niet altijd bestaan, maar pas op een specifieke plek verschijnen als er een blik op wordt geworpen.

Voor Lea uit, door het grote raam van de woonkamer op de achttiende verdieping van een wolkenkrabber, glinstert Singapore als een diadeem in de nacht, met straten die nog sidderen door koplampen en de geometrische leegtes van de slapende appartementengebouwen. En het is echt. Minstens zo echt als het glas rode wijn dat haar vingertoppen verkoelt of de kaars midden op de tafel achter haar, die wordt weerspiegeld in het glas.

Tot haar verrassing komt er een diep weggestopte gedachte van lang geleden bovendrijven. Een fel rukje aan haar hart, onmiddellijk verontrust tot zwijgen gebracht door haar geest. Er keren beelden terug van wis- en natuurkundeboeken en van een jongen die de werkelijkheid door een wetenschappelijke bril bekeek en haar toch de liefde voor literatuur heeft bijgebracht. Een jongen die misschien niet eens meer echt bestaat. In elk geval niet in haar leven.

Wél echt is Vittorio, haar man, die nu uit zijn stoel opstaat om naar haar toe te komen, ook hij wordt weerspiegeld in het vensterglas.

Ze zijn net klaar met eten.

Vittorio, die behoefte heeft aan genegenheid en net terug is van kantoor, de juridische afdeling van een investeringsbank, is een paar uur eerder naar hun favoriete restaurant in Katong gegaan om *laksa* te halen, een Singaporese soep op basis van noedels. Voordat hij naar huis kwam heeft hij haar een berichtje gestuurd: 'Dek de tafel met de blauwe borden en trek dat zwarte strakke jurkje aan dat ik zo mooi vind :-)'. Lea moest erom lachen, want ze voelde zijn bedoelingen wel aan en dekte, zoals hij bijna had opgedragen, met het mooie serviesgoed.

Achter die boodschap ging ook de wens van Vittorio schuil om het ritueel te volgen dat bij eten hoort. Met de gerechten van de meest gerenommeerde restaurants en de meest fantasievolle recepten, die hij graag maakt tijdens de culinaire projecten waarmee hij zijn vrije tijd vult, heeft Vittorio haar genezen. Letterlijk. Hapje voor hapje heeft hij haar indrukwekkende magerte weggenomen, waarvan hij tot op heden de oorzaken niet kent, en door middel van eten toont hij altijd dat hij haar steunt.

Nu omhelst hij haar van achteren, trekt haar tegen zich aan, en uit zijn diepe zucht blijkt dat ze haar taak met succes heeft volbracht.

'Waar kijk je naar?'

'De toekomst,' antwoordt ze zonder zich om te draaien.

'De toekomst? Wat zie je dan?'

'Het lijkt of alles te snel gaat. Zelfs op dit uur.'

De koplampen van de auto's vormen rivieren van licht die van de ene wijk naar de andere kronkelen.

Vittorio zoent haar in haar nek en ademt in haar haar.

'En wat zie jij?'

Hij legt zijn kin op haar schouder en ook hij kijkt naar buiten. 'Een dochter,' zegt hij, 'die me papa noemt en jouw ogen heeft.'

Dan pas draait Lea zich om en kijkt haar man met grote ogen onderzoekend aan.

Ze zou willen dat ze hem zijn zin kon geven, dat verdient hij wel. Ze ziet de moeite die hij zich getroost, zijn dagelijkse inspanningen, de zorgen om zijn werk waardoor hij veel meer mee naar huis neemt dan nodig is. Hij heeft alles in het leven bereikt en is onderaan begonnen. Het is heel billijk dat hij nu een kind wil. Ze zijn vijf jaar getrouwd en hoewel Lea er in het begin nog niet klaar voor was, hebben ze het het afgelopen anderhalf jaar, sinds ze naar Singapore zijn verhuisd, met een zekere vasthoudendheid geprobeerd. De natuur heeft blijkbaar besloten hen in de wachtkamer te zetten en dat laat zich niet rijmen met Vittorio's ongeduld. Hij is juist naar dit deel van de wereld gegaan om zijn behoefte aan punctualiteit te bevredigen, en Lea's onregelmatige cyclus past niet in de plannen. Een cyclus die altijd al grillig is geweest, al toen ze nog een meisje was, maar waarvan het ritme nu, in hun huidige leven, vooral wordt bepaald door lange vertragingen.

Een paar minuten later laat ze zich door Vittorio overhalen om op de zojuist afgeruimde tafel te vrijen in een standje waar ze al lang niet meer aan toe zijn gekomen, terwijl er door het rooster van de airconditioning, die dag en nacht aanstaat tegen de helse hitte en vochtigheid, een koude tochtstroom recht op haar slaap wordt geblazen, waardoor de hoofdpijn die ze bij vlagen al zo'n beetje sinds hun verhuizing heeft wordt verergerd.

De handen van haar man trekken haar jurk voorzichtig uit, met alle zorg en toewijding die nodig zijn om geen detail te verpesten. Hoe ongebruikelijk de keuze om het juist op tafel te doen ook is, het begint als een langzaam ritueel dat bestaat uit vertrouwde handelingen waardoor Lea zich op haar gemak voelt. Terwijl ze een hand op zijn schouder legt valt haar oog op een nagel waar een stukje nagellak van afgeschilferd is. Die heeft ze een paar uur geleden voor hem aangebracht omdat ze weet dat hij dat mooi vindt. Ze houdt er niet van om zich op te ma-

ken, alleen een beetje rouge om haar sproetjes te verbergen, die ze nooit mooi heeft gevonden op haar bleke huid. Ze veegt een lange lok koperkleurig haar uit haar hals en laat zich door Vittorio kussen, daar, op dat plekje dat haar de rillingen bezorgt. En op dat moment bedenkt ze hoe het geweest zou zijn als Vittorio haar die jurk van het lijf had gerukt, als hij haar popelend van ongeduld nog voor het eten op tafel had gelegd, toen het mooie servies er nog op stond. Maar dat is kortstondige passie, geen liefde die weer orde in je leven schept, zegt ze bij zichzelf, terwijl ze Vittorio's lichaam tegen het hare voelt en hij vooroverbuigt om haar te zoeken en één met haar te worden.

Nu moet ze ophouden met denken aan haar hoofdpijn, de air-conditioning en al die andere onbenullige dingen die haar aan deze woonkamer gebonden houden. Zij moet ook geloven dat ze één kunnen worden, want er is een tijd geweest dat ze dat voor mogelijk hield: elk contact met de buitenwereld kwijtra-ken en in een andere wereld belanden, zonder materie en zonder grenzen.

Maar de materie is nog daar, overal rondom, verdeeld over deze bijenkast die waarschijnlijk, ook in de afwerking, identiek is aan de andere achtendertig bijenkasten in de wolkenkrabber. Van alle gemakken voorzien: de lift die rechtstreeks in huis uitkomt en die in werking wordt gesteld met een kleine magneetkaart die de traditionele sleutel vervangt; het afval dat je in de keuken in het daarvoor bestemde valluik gooit, en de huistelefoon om met de portier bij de ingang te kunnen praten. De materie zit in de minieme meubels, waarbij wit en aluminium overheersen, en in het ongeaderde marmer op de vloer, die altijd schoon is, al haalt ze er maar zelden een dweil overheen, want niemand komt met schoenen aan binnen: dat is een lokale gewoonte die Vittorio meteen bereidwillig heeft overgenomen. De materie zit in het bedrag dat Vittorio's bank maandelijks uit-geeft aan de huur en onvoorziene kosten van het appartement,

waarvoor ze niet één schilderij of servies zelf heeft kunnen uitzoeken, omdat het al volledig ingericht was en wel in een zo moderne en minimalistische stijl dat zelfs een boekenkast in de weg zou staan. En in die materie ontbreekt de geur van papier, want toen ze haar huis in Trastevere afsloot om Vittorio achterna te gaan naar Londen, heeft Lea al haar boeken aan Bianca gegeven, en het merendeel van haar kleding en de spullen die ze niet weg wilde gooien ligt nu bij haar moeder in Morlupo in de kelder. Boeken heeft ze op de Kindle leren lezen en in plaats van fotolijstjes staan er elektronische apparaatjes waar met regelmatige tussenpozen vijf jaar materieel en opgeschort leven voorbijglijden: foto's van hun bruiloft, reizen, de leukste momenten.

Nu krijgt ze Vittorio's parfum in haar neus, een geur op basis van witte muskus, en hun speeksel heeft de pittige nasmaak van tabasco. Hij stopt met in haar bewegen, houdt haar gezicht tussen zijn handen en kijkt haar aan met uiteengeweken lippen, grote ogen, zijn warme adem op haar wangen. 'God, wat ben je betoverend,' fluistert hij in haar haar en eindelijk weet Lea haar hartstocht te vinden. Het is net of er een schelp opengaat waarin vanbinnen kloppend leven te zien is. Vittorio vertrekt zijn gezicht op die geheel eigen manier, onmiskenbaar, met het kleine witte litteken boven zijn opkrullende lip. Zo kijkt hij ook als hij klaar is met het maken van een recept dat hij net geleerd heeft, of als hij de deur uit gaat met een voorstel dat in zijn ogen aantrekkelijk is.

Zo keek hij ook op de avond van hun eerste afspraakje, in Londen, zes jaar eerder. Het regende pijpenstelen en hij was uit de auto gestapt om bij haar voor de deur in Ellerdale Road onder een paraplu op haar te wachten. Lea volgde destijds een opleiding scenarioschrijven aan de London Film Academy en woonde samen met een kanarie en een schildpad op een oppervlak van dertig vierkante meter met overal boeken, keukengerei, beddengoed en kleding. Die avond wist niet één regendruppel haar gezicht

nat te maken en ze vergoot ook geen traan, al had ze heel veel zin om te huilen toen ze bij zichzelf zei: dit is de man die je de sleutel tot je leven zou moeten en kunnen geven.

Nu komt er een bekend elektronisch geluidje tussenbeide, dat meldt dat er een berichtje binnenkomt. Het is de telefoon van Vittorio, die altijd het meest wordt bestookt van hen tweeën, en hij kijkt meteen van wie het is. De magie van het moment kruipt onmiddellijk weer terug in haar schelp.

Vittorio staat nog steeds naakt voor haar, maar is nu met zijn hoofd bij het schermje en scrollt met zijn vingers door de berichten. Hij is net vijfenvertig, zijn haar wordt dunner en de huid van zijn hals en borst is iets gerimpeld. Zijn lijf is slank, bijna onbehaard, zijn borst is niet gespierd maar als hij zijn schouders kromt, krijgt hij verleidelijke borstspieren, zoals de beelden van Apollo; hij loopt hard, tennist en geniet na zijn werk van lange, reinigende saunabezoeken. Hij weet dat hij aantrekkelijk is en laaft zich ook aan de vleierende blikken van anderen, maar bij alles wat hij doet lijkt het of er een subtekst voor haar is. *Ik sta niet stil, ik word niet oud, lijkt hij haar te willen zeggen. Ik beschouw je niet als vanzelfsprekend. Maar we zullen nooit met zijn tweeën zijn, ook niet als we onverhoopt geen kinderen krijgen. Het zijn altijd jij, ik en degenen die mijn telefoon bevolken.*

Lea maakt gebruik van de onderbreking door te kijken of er een uitgever is die haar heeft geantwoord. De verhuizing naar Singapore heeft haar geïnspireerd tot het schrijven van een roman, de eerste die ze heeft afgemaakt, en die ze onlangs naar alle Italiaanse uitgeverijen die ze kent heeft gestuurd. Allemaal, behalve één. Haar postvak is nog leeg. Lea zegt streng tegen zichzelf dat het geen obsessie moet worden, dat ze geduld moet hebben, maar ze weet dat er op dit moment iemand aan de andere kant van de wereld aan het lezen is en dat feit alleen al vervult haar van angstige spanning.

Als Vittorio klaar is met zijn telefoon legt hij zijn pyjama op

bed en stapt onder de douche. Terwijl hij zich zorgvuldig inzeept en een scheermesje langs zijn hals en wangen haalt is zijn gezicht ontspannen, lief. Intussen verdwijnt Lea in de andere badkamer, de enige plek waar haar een klein beetje hemelse wanorde wordt gegund, en pas nadat ze geplast heeft ziet ze het klontertje bloed dat onder in de wc drijft. Deze keer is het voortijdig begonnen.

Ze ziet het ondergaan in een keurig stroompje dat op een spiraal lijkt. Een onuitgesproken kans die door een plens water wordt opgezogen en een gevoel van melancholie achterlaat. Ze is niet van plan het tegen Vittorio te zeggen, niet vanavond.

Ze gaat op blote voeten voor het raam staan.

De stad komt tot rust. Er zijn minder lichtjes en de witte maan, waaraan slechts een reepje ontbreekt, staat hoog aan de hemel en lijkt nu nog groter. Lea kijkt door het raam, waar ze een ogenblik de weerspiegeling meende te zien van de blik van die jongen, toen hij nog puber was en elke keer zijn voorhoofd fronste als zij het spoor bijster raakte bij een wiskundige vergelijking. Ze ziet de stad zonder die scherp te stellen, als een transparante ruimte waarin de tijd niet bestaat.

Heisenberg, met zijn 'kwantumsprongen', beweerde dat elektronen alleen echt kunnen worden als ze van de ene interactie naar de andere springen. Als niemand ze hindert zijn ze niet op een bepaalde plek maar bevinden ze zich in een abstracte wiskundige ruimte, en het is onmogelijk te voorspellen waar een elektron weer zal verschijnen, slechts de waarschijnlijkheid dat dit gebeurt kan worden berekend.

Stel dat ze zo ver weg is gaan wonen om de waarschijnlijkheid van een ontmoeting te verkleinen. Of om tot de overtuiging te komen dat die jongen zich echt heeft teruggetrokken in een abstracte wiskundige ruimte en dus niet bestaat.

Maar hij bestaat wel.

Ze ontmoetten elkaar vanwege de wiskunde. Er zijn ontmoetingen die de voorbode blijken van onomkeerbare gebeurtenissen, ook al is de intentie aanvankelijk het corrigeren van een vergissing. Ze zaten in het eerste jaar van de bovenbouw van de middelbare school en als er geen sprake was geweest van een suffe rekenfout zou er nooit iets gebeurd zijn.

Het leek een doodgewone dag in januari. De laatste bel was net gegaan en Lea liep door de gang die de scheidslijn vormde tussen de lokalen en het kantoor van de rector. In die tijd was ze een beetje lomp in haar bewegingen, ze had een nogal hortende manier van lopen. Ze droeg een wijde spijkerbroek en een dikke coltrui, alsof ze een natuurlijke gratie probeerde te verbergen, waarvan ze niet wist wat ze ermee aan moest. Ook die dag had ze haar haar, dat altijd tot op haar rug had gereikt, in een knotje in haar nek vastgezet en er een pen doorheen gestoken. In contrast met haar onopvallende uiterlijk had ze volle, felrode lippen. Ze trokken de aandacht, samen met het kuiltje in haar kin, dat haar iets kinderlijks en ondeugends gaf. Ze was groot voor haar leeftijd, lang en recht. Smalle heupen, armen en benen die zo dun waren dat ze de indruk wekten elk moment te kunnen breken, nauwelijks verdikte borsten. Een wezen dat nog geen vormen had, nog niet gerijpt was, en dat met abnormale inspanningen haar intellectuele vermogens probeerde te vergroten om zich op die manier te distantiëren van haar bezorgde moeder, die niets anders had gedaan dan haar schoonheid ophemelen. Lea was op school nooit een uitblinker geweest, ze had moeite om zich te concentreren en namen en data te onthouden, en tegenwoordig zouden ze haar waarschijnlijk gediagnosticeerd hebben als licht dyslectisch; bij het lezen haalde ze de b en de d door elkaar, maar ze werd vrijwel nooit op de vingers getikt voor die onverwachte haperingen, die slechts vertederde glimlachjes opwekten.

Haar eerste kus had ze in de derde van de middenschool in

Bianca's garage gegeven tijdens het flessenspel, aan een jongetje dat als aan de grond genageld met open mond naar haar was blijven kijken, waarna zij daar vlug haar tong in had gestoken. Haar vriendinnetjes hadden het al over seks en voorbehoedsmiddelen en Lea luisterde nieuwsgierig, maar zonder haast. Ze verlangde er wel naar om het te proberen, maar zou de bittere smaak niet kunnen verdragen die ze na die kus had geproefd. 'Ik vind het niet lekker,' had ze argeloos gezegd tegen de jongens die haar de zomer ervoor hadden voorgesteld met hen naar bed te gaan, en daarna had ze geprobeerd hen te troosten en met haar zorgzame manier van doen haar ware schoonheid laten zien door hen te helpen een excuus te bedenken of hen door te verwijzen naar minder kieskeurige vriendinnen. 'Volgens mij is zij perfect, maar geef haar dan wel "Heart Shaped Box" van Nirvana,' en dan verwachtte ze dat ze voor haar zongen: *'Hey, wait, I've got a new complaint, forever in debt to your priceless advice.'*

Die dag had de rector haar bij zich laten komen vanwege haar belabberde cijfers voor wiskunde. De veters van haar ene schoen waren losgegaan, waardoor ze struikelde op de gang. Pas toen ze opkeek zag ze hem: een knul die groter was dan zij. Het had een oud-leerling kunnen zijn die na een tijdje weer eens langskwam. Maar zoals ze al snel zou ontdekken zat hij in het laatste jaar en was kortgeleden hierheen verhuisd vanuit een stad in Noord-Italië.

Met een bijna onwerkelijke bedachtzaamheid stak hij zijn hand uit om haar overeind te helpen, maar bij het zien van haar schouderophalen – 'Wat ben ik toch een ramp!' – vergezeld van een brede glimlach, trok hij die meteen terug. Lea voelde zich net alsof zijn spitse vingers haar weer omverduwden. Ze schaamde zich.

Een tijdje zaten ze naast elkaar op het bankje tegenover de deur van de rector. Ze deden hun mond niet open: Lea had haar wiskundeschrift op schoot, dat vol stond met tekeningen en krab-

bels in de kantlijn, en bladerde er nerveus in terwijl ze naar de muur keek; hij ging gek gekleed in een ribjasje dat minstens twee maten te groot was en waarvan de mouwen waren opgestroopt, wat tegen de mode in ging, ook al stond diezelfde mode wel extravagante kleding toe. En vooral daardoor was hij, in elk geval op het eerste gezicht, allesbehalve aantrekkelijk. Zijn gezicht was wel regelmatig, maar door zijn te korte haar vielen zijn buitenproportioneel grote oren extra op. Zijn wangen waren kennelijk geteisterd geweest door zware acne: hij had er littekens aan overgehouden. En er gingen waarschijnlijk ook nog andere, onzichtbare littekens schuil achter die smalle ogen, waaruit iets pijnlijks en onherstelbaars sprak door de manier waarop hij ze elke keer naar het raam richtte, in de verte, of snel zijn irissen van de ene naar de andere kant bewoog, alsof hij zo de wachttijd wilde verkorten. Als om die innerlijke wonden te verzachten raakte hij zijn oorlelletje aan, en zijn ongeduld bleek uit het trillen van zijn rechterbeen, dat op de grond tikte.

Lea werd er een beetje zenuwachtig van, dus toen hij van het bankje opstond om als eerste het kantoor van de rector binnen te gaan voelde ze zich bijna opgelucht.

Later die middag zat ze in de schoolbibliotheek haar huiswerk af te maken. Ze zag pas dat hij ook binnen was gekomen op het moment dat hij naast haar kwam zitten.

Het was al de tweede keer dat Lea het blaadje verscheurde en opnieuw aan de vergelijking begon, zonder deze op te lossen. Ze begon haar geduld te verliezen en merkte dat hij naar haar keek.

Op geamuseerde toon vroeg ze: 'Je had wel willen lachen toen ik vanochtend op de grond viel, hè?'

Maar hij gaf geen antwoord en bleef zich op het blaadje uit haar schrift concentreren. Hij legde zijn hand op haar onderarm. Een kalme hand, die warmte en tegelijkertijd onverwachts bezorgdheid uitstraalde. Hij zei: 'Dit stukje klopt niet.' Stellig, kernachtig.

Het leek Lea ongelofelijk dat hij tijd kon hebben gehad om in die brij van getallen de fout te ontdekken.

‘Dit is een 2, geen 8,’ voegde hij eraan toe. ‘En dus, vereenvoudigd, zou hier geen 4 uit moeten komen.’

Hoewel ze dit jaar had besloten er hard aan te trekken om haar cijfers op te halen had ze zich nooit voor haar fouten geschaamd, maar er altijd nogal luchtig over gedaan. Wanneer heb je in je leven nou een wiskundige formule nodig, zei ze bij zichzelf. Maar nu gaf deze onbekende haar het gevoel dat ze fout zat. *Forever in debt to your priceless advice!*

Voordat ze kon reageren of de juistheid van zijn opmerkingen kon verifiëren draaide hij zich om en liep naar de uitgang.

Een stem roept haar vanuit de slaapkamer. Vittorio ligt al onder de wol.

Lea komt dichterbij en probeert elke aarzeling te verhullen. Ze zou behoefte moeten hebben in zijn borst weg te zinken en de warmte te hervinden die hij zonder seks nog beter weet over te brengen. Maar ze draait op de drempel, alsof ze wordt opgehouden. Ze werpt nog een laatste blik op de nog altijd lege mailbox van haar telefoon.

‘Wat heb je? Je lijkt zo onrustig.’

‘Ik ben ongesteld geworden,’ antwoordt ze, terwijl ze rechts van Vittorio in bed stapt en een glimlach onderdrukt.